

LOJZE KOSSI KONJIČKA!

GLASILO SLOVENCEV, KI IŠČEJO
MEDSEBOJNE STIKE.

Cenjeni bralci!

V junijski izdaji Konjička nam je "naša" Ivanka Škof kar lepo opisala (Ne)enakopravnost, katera nas vlada v naši svobodni (Just do as you are told - Samo napravi kot ti je rečeno) kapitalistično-monopolisti deželi.

Ker se mi je Ivankin članek zelo dopadel, (humoristično in resnično) mi je obtičal v glavi, vsedel sem se in strmeč skozi okno počel premisljati: Kako živimo mi resnično? Pod kakšnim vplivom živimo? A živimo mi demokratično?

Misli so se vrtele in se prekopičevale v moji glavi: če je Avstralija demokratična in če mi sploh razumemo kaj je demokracija, saj jo vsakdo na svetu uporablja. Bob Hawke se bori za demokracijo, tako se bori tudi Andrew Peacock. Največji Demokrati so seveda Amerikanci. Hočejo postati pa še večji, da bodo potem pobili Republikance.

Imamo pa tudi demokratično federativno Jugoslavijo, tako kot Nemško demokratično Republiko. - Zdaj pa malo bolj počasi, da se ne zmotim. Zdi se mi, da sem enkrat nekje slišal, da v demokratični Jugoslaviji in v demokratični nemški Republici vladajo komunisti. Ne vem kako to vse paše skupaj, mislim pa, da so to demokratični komunisti ali komunistični demokrati. In Vietnam? To je pa gotovo demokratična dežela, saj so Amerikanci in Avstralci šli skupno v boj za njo, da jo demokratizirajo.

Ne spoznam se v teh stvareh, ker je vse tako zmešano. Ampak, ko pride v Avstralijo Šrafziger, ga bom vprašal kaj on meni o tem... Upam le, da enkrat vsi Demokrati na svetu tudi o meni slišijo, ker na vsezadnje sem tudi jaz en Demo-sam-za-sebe-krat.

Ti Demokrati so me tako zmešali, da sem prišel popolnoma s tira. Zato Vas prosim, da me sedaj pustite pri miru, da se lahko koncentriram, da napišem nekaj bolj resnega in potrebnega.

BORBA ZA DENAR IN VSAKDANJE ŽIVLJENJE.

Kdo se ne bori? Še tisti ki imajo dovolj denarja, dozdevno delajo, da ga napravijo še več. Tisti, ki denarja nimajo dovolj, seveda obtičijo, razen če so zadeli glaven dobiček v srečolovu.

Koliko ljudi se dandanes komaj in s težavo prebija s skopim oskrbovanjem, je nam navadnim gešnikom neznano. Resnica je, da je ogromno ljudi ki tudi v naši svobodni deželi skoparijo in stiskajo v pričakovanju naslednje plače.

V splošnem (posebno za ljudi ki imajo že pokojninsko izkaznico, ki je obenem propustnica za v nebesa) je važno se držati nekih navodil, takšnih kot: 1) Plačaj v gotovini! Kdo zasluži manj denarja, naj plača takoj ob nakupu in ne, da se piše v knjigo. Živeti na "puf" je past za mnogo ljudi. Važno je tudi da kupec pozabi na "plastične karte" ker banke zaračunajo te z najmanj 18 - 24%. Če se ne plača v prvem mesecu, računajo banke že 36%. S tem človek troši denar čez svoje mere. 2) Delati proračun v naprej. Je danes skoraj nemogoče, vendar mora vsak vsaj poskusiti, da se tega drži če hoče da bo prvi ček segel do drugega.

3) Biti uporen proti razprodajm blaga in stvari. (Sale). Je umetnost, katere se mora človek naučiti, da se upre želji nepotrebne nakupovanja. Trgovci so dobro izvežbani, kako se polovi kupec na razprodajah. Z njihovimi tiskovinami, s katerimi napolnjujejo poštna nabiralnike in katere imajo razstavljene po izložbenih oknih, lovijo ljudsko mikanje in poželjenost do take mere, da ljudje sploh več ne mislijo, samo še kupujejo. V "starih časih" je "sale" bila zelo ustrezna ljudem z manjšim zaslužkom. Razprodaja koncem leta jim je pripomogla, da so se oblekli po nizki ceni za celo leto ter si nakupili še druge stvari.

Seveda te letne razprodaje trgovcem niso doprinašale preveč dobička. Kaj napraviti? Vprašanje je doprineslo razmišljanje in rodila se je ideja oglaševanja in objav. Televizijo, katera je bila namenjena širšemu ljudstvu so prevzeli trgovci za oglaševanje reklam, drugi monopolaki zastopniki so pa podučili trgovce kako je treba iti v "splošen napad" na preprosto in nenaučeno ljudstvo, da se izvleče iz njih še zadnji dolar, in to vse v imenu napredka. Ustanovila se je nova "industrija" propagande na televiziji, radiu in zvočnikih za psihično pripravljavanje ljudi ali boljše rečeno, pranje možganov teh, za boljšo trgovino. Vključeni so tudi tisti, ki imajo že pokojninsko izkaznico, ki je ob enem propustnica za v nebesa.

Ker v naši svobodni deželi ni varčevalne vzgoje (ta bi bila proti trgovini), živijo ljudje (razen zgornjih 10.000) tja v dan, brez kakega interesa ali volje. Nekateri prepadejo tako nizko, da postanejo psihopati, vsi skupaj smo pa prepadli v kapitalističen monopolizem, kateri je v mnogih primerih hujši od komunizma. Živimo pod knuto "gornjih 10.000", ki z zadovoljstvom gledajo dol na nas "bratske siromake", kateri se nismo naučili misliti za sebe in smo tako rečeno v kozjem rogu.

4) Braniti se kupovanja nepotrebni življenskih stvari in drugih dobrin.

Gotovo imamo mi vsi tu pa tam radi malo luksuza, če že ne razkošja. Je pa življensko potrebno, da ima človek za vsako stvar ... ma, za hudiča, pomagajte mi že, katera je pravilna slov. beseda za VALUE JUDGEMENT? Vseeno, recimo da je osebna ocenitev ali presodek, katerega mnogo ljudi ne poseduje in si s tem kvarijo njihovo gospodinjstvo. Poznam precej ljudi, ki tega presodka nimajo. Kupujejo stvari ki niso življensko potrebne in v mnogih primerih potem doma obležijo - neporabljene. Gre le za ta pogon, ki žene človeka - da se kupi, saj se jim zdi da vidi dim, ki prihaja iz denarnice ali žepa, kjer denar izgoreva. Ne, denar se mora izdati. Z dobrim presodkom se to da preprečiti. Premisliti je treba, da veliko stvari ki so jih kupili, bi šlo tudi brez teh. Nepotrebno izdani dolarji se v kratkem izkažejo kot pomanjkljaj, je pa prepozno misliti na to po izdaji denarja.

Biti skromen in kljub temu zadovoljen (po eni ali drugi poti) je danes parola človeškega življenja. Mnogo ljudi je nezadovoljnih, ker se počutijo da nimajo tega kar drugi imajo. Takšna nezadovoljnost spravlja te v težave in večkrat so gonilna sila v kradljivost in uničevanje.

Mladi ljudje in tisti ki imajo le malo denarja, naj čitajo ta članek dvakrat!

Iskreno,

Rojce

+++++

STARA NAVADA - ŽELEZNA SRAJCA. Ta pregovor je pošastno grozljiv in nečloveški. Le z malce fantazije si predstavljajte, da tičite v železni srajci, pa vas bo pri priči oblil smrtni znoj! Te srajce ne morete sleči vse življenje in niti rokavov zavihati! In prav to je tisto, kar hoče pregovor povedati o starih navadah. Primerjava je odlična in nad vse resnična: starih navad se človek prav tako ne more znebiti, ko se ne more železne srajce. kdor se navadi lagati že v mladih letih, bo lagal vse življenje, in nazadnje začne že sam sebi verjeti. Ob ženitvi babjak navesti na kolenih prisega večno zvestobo, izkoristi pa prvo priložnost, ki se mu ponudi, da skoči čez zakonski plot. Da se pijanec spreobrne, ko se v jamo zvrne, je stara, preizkušena resnica, a kaj revež more proti železni srajci! Tatu ne izmodri niti arest niti batine: iz železne srajce ne more.

Pavliha.

Nasledstvo po materi ja v Karantaniji veljalo tudi leta 876 ob nastopu vojvode Arnulfa Koroškega, ki je bil nezakonski in edini sin kraljeviča Karlmana. Ta je po smrti svojega očeta Ludvika, kralja Vzhodnih Frankov, postal kralj na Bavarskem, Karantanijo je pa izročil sinu Arnulfu. Arnulfova mati Liutswinda (Ljudvina) je bila Karantanka. Tega nam viri izrečno ne omenjajo, toda le v tem primeru so Karantanci imeli Arnulfa za svojega vladarja, in res so ga pri vseh njegovih podvigih s svojo vojsko vneto podpirali.

Arnulf Koroški je vladal nad vso Karantanijo in Panonijo, ki sta skupaj tvorili regnum Carentanum (kraljestvo Karantanijo). Slovensko zgodovinopisje pa Arnulfa prikazuje v dokaj slabi luči, čes da je pripeljal v deželo tujce (F. Kos). Plemstvo v Karantaniji naj bi bilo namreč "tuje". Takšna podoba Arnulfa je povzeta dejansko iz češkega zgodovinopisja, ki mu ne more odpustiti njegovega spora z nasilnim Svetopolkom, knezom Moravske. Leta 883 je prišlo celo do vojne med Karantanijo in Moravsko, to je med Arnulfom in Svetopolkom. Po panslavistični ideologiji pa med dvema slovanskima vladarjema ne more priti do resne vojne. Eden od obeh vladarjev mora biti v tem primeru tujec, in skupaj z njim tudi njegova vojska. Arnulf in njegova karantanska vojska, ki jo sestavlja plemstvo, so torej tujci. Spopadlo naj bi se germanstvo s slovenstvom. Karantanci naj bi bili pod "tujim" vladarjem primorani v boj proti "slovenskim" bratom Moravcem. Toda o tem, da bi jih Franki v to prisilili, ne izvemo iz virov ničesar. Prav nasprotno, sam Karel III. Debeli, cesar ter kralj Vzhodnih Frankov, se tedaj, ko se Arnulf s svojimi Karantanci vojskuje z Moravci, sestaja z njih knezom Svetopolkom in dogovarja o miru. Potemtakem sploh ne obstaja neko slovensko-germansko nasprotje v tistem času, in gre za zgolj akademsko tvorbo, namenjeno današnjim ciljem ideologij, ki stavlja na eno stran Gremane in na drugo Slovane.

Iz virov izvemo, nadalje, da je karantanska vojska (manus valida Noricorum et Sclavorum), označena največkrat z nazivom "karantanci", zvesto podpirala Arnulfa v vseh njegovih dejanjih. Najbolj odločilno pa leta 887, ko ga je spremljala na državni zbor v Tribur, kjer je prisilila navzoče državne kneze, da so ga izvolili za kralja Vzhodnih Frankov. Kasneje, leta 896 je Arnulfu uspelo prodrati tudi v Rim, kjer je bil kronan za cesarja.

+++

Seveda si Karantanije v 9. stol. ne smemo predstavljati kot slovenske, ali celo slovanske države, ki bi temeljile na slovenskem jeziku. Utemeljena na slovenskem pravu, in slovenski državnosti, kot "institutio Sklavenika".

Nosilec te državnosti je bilo slovansko kmečko ljudstvo, in njegov predstavnik kmet-ustoličevalec je umeščal karantanske vojvode. V takih, izrazito političnih dejanjih, kot je bilo ustoličevanje na Knežjem kamnu ali poklanjanje ob Vojvodskem stolu, se je uporabljala slovenščina kot državni jezik. Izpričana tudi ob raznih slovesnih sprejemih, npr. s pozdravom Vojvode Bernarda in njegovih vitezov pri Vratih leta 1227, ko so visokemu gostu zaklicali: "Buge waz primi Gralva Venus".

Vodilni sloj v deželi je bilo karantansko plemstvo, ki je čuvalo in ohranjalo državna izročila. Da bi prikazalo Slovence kot narod pod tujim jarmom, pa je ideolosko zgodovinopisje, bodisi nemškonacionalno kot panslavistično, razglasilo to plemstvo za nemško. Ker imajo plemiške rodbine na Slovenskem skoraj vse nemške priimke, je bilo takšno razglašanje toliko bolj prepričljivo, in tako se je ponavljal pripev o "bavarskih Eppensteinih in frankovskih Spannheimih (M. Kos.) Toda, nikakega dokumenta ni, da bi to plemstvo prišlo iz nemških dežel. Pri Spannheimih, koroških vojvodih, se je le zet Sigfried Spannheim priženil v koroško plemiško rodbino, in ji zapustil priimek. V priimku vojvod Eppenstein se poleg srednjeveške oznake "grad" (stein) odraža slovenski naziv "jepa" (eppen), torej grad na jepi (kepi). Priimek kranjske rodbine Turjaskih (Auersperg), prihaja od imena Turjak, kot "turje" (strm grič), zamenjano v nemškem prevodu s turom, živaljo (Auerochs). Štajerski vojvodi Otokarji so prav tako domačini, in ni nobenih listin ali darovnic posesti, ki bi izpričevale priselitev. Nemški oz. ponemčeni priimki pa izvirajo od tega, da je v 12. stol. postala nemščina, poleg latinščine, že splošni pismeni jezik. Vendar ne zato, da bi s tem namerano spodrinili slovenščino, temveč zaradi latinice, v kateri je bila pisana. Slovenski cerkveni jezik v glagolici, namenjen za bogoslužje, ni bil mogoč v vsakdanji rabi. Sicer pa, kako bi moglo plemstvo cela stoletja vztrajati na slovenskem ustoličevanju in poklanjanju, ali zahtevati, da se novi vladar preobleče

v slovensko kmečko obleko in v njej ustoliči, če bi bilo zares nemško?

Bodisi iz tega, kakor tudi iz drugih primerov je razvidno, da je karantanska "institutio" obsegala poleg evropskih tudi staroslovenske družbene prvine. Postopno fevdaliziranje Karantanije ni pomenilo izgube slovenske organizacije in državnosti, kakor nam razlaga uradno zgodovinopisje (B. Grafenauer). Domača organizacija Karantanije se je s tem samo vrasla v prevladujoči družbeni red v Evropi. Brez kake prisile, saj traja celih dvesto let, preden v deželi povsem prevlada gospostvo kot temeljna enota v gospodarski in družbeni organizaciji fevdalizma.

Ali so izvajali pri tem pritisk na svobodnega kmeta, da se je končno podal v podložnost fevdalnemu gospodu? Primerov pritiska ni mogoče povsem izključiti. Toda dvesto let, preden v Karantaniji prevladajo fevdalna gospodstva nad svobodno kmečko posestjo, nam priča, da splošnega pritiska na svobodnega kmeta ni bilo. Vzrok temu je drugod. Svoboden kmet je bil pravtako obremenjen z dajatvami in služnostmi, in brez zaščite orožja. Varnost in zaščita je pomenila več kot pa osebna svoboda, zato je kmet svoje zemljišče izročil fevdalnemu gospodu, in ga od njega takoj sprejel nazaj v zajem - precaria oblata. S tem je imel ~~imel~~ zaščito dospodovega orožja in njegovo pravno varstvo. Prišel je sicer v nesvobodo, kar pa v srednjem veku ni pomenilo ponižanja. Prav nasprotno, služiti je pomenilo čast: vazali so bili ponosni, da služijo svojemu kralju, ki je bil za svoje vladanje odgovoren pred Bogom, in pod nadzorstvom Cerkve. Obstajalo je tudi nesvobodno plemstvo, in cicer vitezi, ki so bili osebno vezani na svojega gospoda. Ta jih je zapustil potem tudi svojim naslednikom.

+++

Pripadnosti določenemu narodu v tistem času niso šteli po pripadnosti določenem jeziku, temveč po pripadnosti določenemu redovnemu pravu, ki se je na našalo na osebe, ne glede na to, na katerem ozemlju so prebivale. Vsled tega je moral vsakdo pred sklepanjem pravnega posla ali pred začetkom sodnega postopka podati izjavo, to je professio iuris, po kateremu pravu živi. Ker je pripadnost različnemu pravu postavljal za stranke tudi različne pogoje, je lahko ena ali druga svoje pravo pri tem tudi opustila, tako da je bila sklenitev posla mogoča in veljavna.

Rodovno pravo je bilo istovetno z "natio", kakor je danes državljanstvo, ki ga dobi človek ob rojstvu, in ni vezano na materni jezik. Posamezniku so bile zagotovljene vse pravice po njegovem pravu, kjerkoli se je nahajal. Če je pripadal pravu večine prebivalstva v deželi, potem pravna izjava ni bila potrebna.

V vsaki deželi je prevladovalo pravo večine prebivalstva, in na tem pravu je navadno temeljila tudi njegova državna in družbena organizacija. Tako se tudi v Karantaniji okoli 1010, ko grofica Wichburga ustanovi samostan benediktink pri Sv. Juriju ob Jezeru, omenja cummunis omnium Slavica lex, to je vesplošno slovensko pravo, ki ga ideološko zgodovinopisje za Karantanijo taji.

Grofica Wichburga, ki je ustanovila samostan, je bila lahko po rojstvu tudi bavarskega švabskega ali kakega drugega porekla, toda pripadala je karantanskemu pravu, imela torej karantansko državljanstvo, zakaj po tem pravu ustanavlja omenjeni samostan. Da je slovensko pravo v tem primeru posebej navedeno, je p. pisati dejstvu, da gre za prvi samostan, in to po več kot dvesto letih, odkar je Solnograd dokončal svoj misijon v deželi, kjer je imel vrh vsega še velike posesti. Očitno, da Karantanci niso dovolili ustanoviti Solnogradu na svojem ozemlju nobenega samostana, in ko ga domača plemkinja prvič ustanavlja, navaja še posebej, da gre za ustanovo po slovenskem pravu, torej za domačo in ne za tujo ustanovo.

Dejanje te plemkinje pa nam odkriva še drugo plat karantanskega prava, in sicer pravni položaj žene. Znano je, da po germanskih pravih, po "leges barbarorum", žena ni bila enakopravna z mošcem. V pravnih zadevah je morala imeti varuha, brez katerega ni mogla ukreniti ničesar. Po karantanski "institutio" pa ima popolno imovinsko in tudi opravilno sposobnost. O tem pričajo, poleg primera grofice Wichburge, še številne darovnice, s katerimi so žene darovale svoja zemljišča Cerkvi, zlasti v roke škofa Altwina iz Brixena. Kneginja Hema Krška, danes svetnica, pa je ustanovila številne fare in samostan na Krki leta 1043, poznejši stolnici, v kateri je pokopana.

Svoje mesto ima žena po karantanski "institutio" tudi v rodbinskem nasledstvu. Vdova Hema Krška, nositeljica ogromnega premoženja, svojega in onega po umrlem možu Viljemu, nam je o tem najzgovornejša priča. Grofica Rikarda je bila dedinja rodbine, in poročivši Siegfrida Spannheima, je nadaljevala svoj rod († 1065). Priimek Spannheima se je uveljavil šele kasneje, sprva priimkov sploh

ni bilo. Vojvodska hči Hedvika Eppenstein (+ 1096), poročena z Engelbertom Spannheimom, je bila prva dedinja svojega rodu, in njen sin Henrik Spannheim je postal novi vojvoda na Koroškem. Še v 14. stol. se rod grofov Vovbrskih po dedinji Katarini ter rod grofov Ortenburg po dedinji Adelajdi zlijeta v rod bino grofov Celjskih z vsem premoženjem vred.

+++

Karantanci kot narod, niti plemstvo niti ljudstvo, niso bili rasno čisti Slovenci ali Slovani; še najmanj pa "iste krvi" (M. Kos) s svojimi slovanskimi brati na Balkanu. Prav nasprotno, sorodstvene vezi, zlasti pri plemstvu, in sploh mešanje se je v vedno večji meri pojavljalo z zavezniškimi Bavarci, ki so prihajali v deželo kot trgovci, obrtniki, meščani, duhovniki, upravitelji na cerkvenih posestvih in kot kmečki naseljenci. Tako je tudi njihova nemščina postala v Karantaniji eden od domačih jezikov.

Toda iz tega ni mogoče delati takšnih zaključkov, kot jih dela ideološko zgodovinarje, bodisi nemško ali avstrijsko, ki obravnava Karantanijo vsled tega kar za eno od nemških dežel, ali pa slovensko in jugoslovansko, ki ru je vse to kar potrditev njegovih izvajanj o nemškem jarmu nad ubogimi Slovenci. Akademski model Germana nasproti Slovanu, ki je po vsem ideološki konstrukt, nam dejansko stanje popolnoma prikrije, saj iz zgodovinskih virov ob še tako kritičnem pretresu ni mogoče povzeti nobene predstave o kakih bavarskih gospodarjih in slovenskih hlapcih, na čemer so v nekaterih primerih neverjetno zagriženo vztrajali slovenski zgodovinarji (Ij. Hauptmann).

Upoštevaajoč dejanske idejne razmere v srednjem veku, in politično stanje, ti je državnost Karantanije, ki ni temeljila na slovenskem jeziku, temveč na slovenskem pravu, kot "institutio Sclavenika", se nam iz virov odkriva drugačna resničnost, povsem nasprotna od hlapčevske podobe: Karantanija, pozneje Notranja Avstrija, ostaja zgodovinsko pravno slovenska država, ne glede na to, kakšne jezike govori njeno ljudstvo. Na njeno izročilo se koroško plemstvo sklicuje še v 16. stol., čes da ima dežela posebne pravice, ker je od nekdanj slovenska. Pri tem ni mišljeno jezikovno, temveč njeno pravno izročilo. - V tem pogledu tudi ni edina, na Českem je bil npr. nemški jezik razširjen prav tako kot česki, ne da bi to kakorkoli prizadelo češki zgodovinsko pravni značaj tega kraljestva. In po vsem tem nas niti ne preseneča, da Čehi in Slovaki še danes nazivajo Avstrijo z imenom Rakusko, kar je samo premena v nazivu Koroška (Karantanija), na katero so od nekdanj mejili.

Med pravnimi dejanji, ki jih zasledimo v slovenskem izročilu, je še zlasti pomembna znamenita rota, omenjena že v Brižinskih spomenikih. To je bilo pravno dejanje zaprisege, ki je pričalo o dostojanstvu osebe in je uživalo največje spoštovanje. Dostojanstvo ob zaprisegi je značilno za pravne navade tistih narodov, ki so živeli svobodno. Pri Slovencih oz. Karantancih to dostojanstvo tudi po kristijanjenju ni temeljilo na strahu pred božjo kaznijo zaradi morebitne krive prisega, temveč na ponosu, osebnem ugledu človeka. Še po zadnji vojni pri slovenskih kmečkih ljudeh na vasi. le staro besedo rota je postopoma zamenjal naziv "prisega", od prišeci na razpelo.

+++

Do večjega poenotenja prava pri evropskih krščanskih narodih prihaja šele potem, ko prvotno, na osebo vezano pravo postaja ozemeljsko, to je deželno pravo (Landrecht). Vendar tudi v tem primeru v Karantaniji in njenih deželah ne gre za uvedbo nekega novega, tujega prava, temveč le za razvoj istega domačega prava. Še ves srednji in potem še novi vek se v deželnem pravu poleg fevdalnih ohranjajo tudi prvine starega slovenskega prava, zlasti pa ustoličevanje, za katerega Janez Vetrinski navaja (1342), da gre za zakon iz stare navade (priscarum consuetudinem lex); da so to stare priznane pravice in predpisi (statuta et iura antiqua et approbata). In podobno.

Ideološko zgodovinarje, ki je prepojilo šolske knjige in učne načrte in vse javno poročanje, pa obstoj vsakršnega prava in državnosti Slovencev v zgodovini še nadalje vztrajno zanika, in nas prikazuje kot narod večnih hlapcev.

Namen takšnega prikazovanja je očiten: Slovenec naj se čuti manjvrednega, majhnega, nesposobnega za preživetje v prihodnosti, in pripravljen vsled tega, da se vključi v nek jugoslovanski narod, ki da je nekoč tako ali tako že obstajal. Takšno stališče so že takoj po prvi vojni zastopali unitaristični slovenski liberalci. Podlago zanj jim je nudilo prav izkrivljeno prikazovanje zgodovine Slovencev, menda večnih hlapcev, kmečko nerodnih, pod tujim jarmom, ki naj bi bili "prvič" v svoji zgodovini svobodni, imeli "svojo" vlado itd.

Slovensko zgodovinopisje, prikrojevano iz unitarističnega zakulisja, se bo moralo v prihodnje otresti ideologije in se bolj posvetiti znanosti. Otresti predvsem panslavizma, v čigar okviru nam danes tolmači našo zgodovino, nedvomno povsem izkrivljeno.

Posledice takšnega prikazovanja slovenske preteklosti so uničujoče. Na Koroškem je bilo še na pragu tega stoletja nad 100.000 Slovencev, danes jih je po zadnjem ljudskem štetju le še kakih 15.000; vsi drugi so se rešili dozdevno sramotnega slovenstva s ponemčenjem. V mestu Trstu je bilo leta 1910 okoli 80.000 Slovencev, skoraj enako leta 1946, danes jih je mogoče kakih 10.000 ali pa še ne. Tudi ti so se rešili hlapčevskega slovenstva s prehodom v italijanstvo. Med tem pa ideološki stroj s propagando o hlapčevskem slovenstvu deluje naprej. Zaenkrat še ni upanja, da ga bo kdo zaustavil...

+++++

Daniela Hliš-Thirion Pomonal, Vic.

BREZ NASLOVA

O SLAVI IN USPEHU

Tokrat,
se vse dogaja počasi,
sonce zastrto za pajčevino,
kot moj nasmeh,
kajti dan za dnem se učim,
noč za nočjo priznam
majhne dele mozaika
moje preteklosti
in jih omožim s sedanjostjo.

KO SI USPEŠEN,
ČEDNI LJUDJE V TEMNIH SUKNJIČIH,
PIJEJO, KLEPETAJO,
IN ŽENSKÉ V LEPIH OBLEKAH SE JIH OKLEPAJO,
NASMEJANE.

KO SI USPEŠEN,
JE VSAK KORAK PRERAČUNAN,
VSAK NASMEH NASILJEN,
KO SI SLAVEN,
ŠE SOSEDA ZATAJIŠ.

Tokrat nočem hiteti,
in včasih so trenutki,
ki jih nočem zapreti v
bokal, za večno.
Tokrat,
ko bo pomlad končno prišla,
in oblila moje srce,
bo prišla za večno.

SI POZABIL VONJ TRAVE
SE ŠE NALIŽEŠ SLADOLEDA
SE ŠE POTEPAŠ S KOLEGI
V NEOPRANI MAJICI.
ZAVRISKAŠ POD OKENCEM
NEZNANEGA DEKLETA?

In ne bom se več bala nevihte,
kajti nevihte bodo
umile najina srca
ostankov zimskih ran.
Tokrat, vem,
tokrat bo pomlad večna.

KO SI USPEŠEN
NORO LEZEŠ PO LESTVI DO SLAVE
IN PIJEŠ
IN JEŠ
IN KADIŠ
IN VARAŠ,
IN SE LAŽEŠ
DOKLER VSEGA NE IZGUBIŠ -
NIHČE TI SLAVE NE FO PEL!

NEVER ON A MONDAY

LET ME BE YOUR PARACHUTE
LET ME BE YOUR ESCAPE.
TASTE THESE TEARS OF JOY
BUT PLEASE
REASSURE ME WITH A KISS.
RAIN PEARLS ON THE ROOF
RIVER ARE MY THOUGHTS
YOU WON'T BE HERE TONIGHT
SO THE RIVER ROAMS
AND YOU HOLD ME TIGHT.
LET ME BE YOUR WINGS
YOUR GET AWAY TO PEACE.
TASTE THESE LIPS
MY DESIRE IS A FIRE
OUR FINGERS BURN THE FLAMES.

PUT IF EVER I BECOME
A GATE TO PRISON
AND NOT FREEDOM
OR A HEAVY LOAD IN YOUR HEART
IF MY LIPS, ONE DAY,
GIVE YOU A KISS OF A SPIDER
IF MY TEARS SCREAM HURT AND ANGER
THEN RUN MY LOVE, RUN AWAY.
TODAY, OF ALL MORNINGS
I DIDN'T WANT TO PART
TODAY, OF ALL DAYS
I WANTED THIS EMBRACE TO LAST.
BUT IT WAS MONDAY...

Danijela.

KAKO OHRANITI SVEŽO SOLATO!!

Danes pošljem par vrstic, kako ohraniti svežo solato že očiščeno in oprano.

Vse gospodinje vedo, da solata očiščena in oprana kmalu postane kot od riže rumena. Proti tej riži si lahko pomagamo. To skrivnost mi je povedala v kuhinji S.D.M. ga. Dragica Gomizel, ki jo je zvedla od kitajskega kuharja. To je res, sama sem se prepričala. Svetujem tudi Vam gospodinje, uspeh je siguren.

Očiščeno in oprano solato stavi v posodo, napolni posodo z mrzlo vodo, na vrh solate položi železen nož. Lahko pustiš tudi celo noč v hladilniku, solata bo ostala popolnoma sveža zelena.

Dober tek pri solati. Lep pozdrav vsem bralcem po svetu.

ZLATIM POROČENCEM!

Prisrčne čestitke, očku in mami,
srečni smo, dokler živita med nami.
Skrbni bili ste skozi življenje,
da naša družina ne občutila trpljenja.

Več porok je a zlatih je malo,
mnogo parov, zaman je čakalo.
Hvala, za vse kar sta storila za nas,
ponosne sva hčerki z družino na Vas.

Živela očka in mama!

Te vrstice nam je napisala hčerka Neva poročena Roeder ob priliki naše "ZLATE POROKE." 29 - 5 - 1989

Neva Roeder

Melbourne 29-6-1989

Marcela Bole

NAŠIM ZLATOPOROČENCEM!

Ker živim najdalje v stran od Vas, mi morate oprostiti, da se kot zadnji pridružim ljudem, ki so Vama k zlati poroki že čestitali. Počutim se navdušenega, da Vama lahko izrazim to čestitko v imenu "Konjička" in moje malenkosti.

Na žalost Vaju ne poznam osebno. Kljub temu sva midva go. Marcela že stara znanca, saj Vas "zasledujem" že odkar so izšli "Kraški izlivi" in seveda še več odkar ste postala naročnica "Konjička" ter istočasno dopisnica. Zato Vam k petdeseti obletnici "Konjiček" pošilja majčkeno darilce, v obliki proste enoletne naročnine tega.

Ker Vidva začenjata po petdeseti obletnici poroke novo življenje v stari ljubezni, Vaju spremlja moja želja, da bi preživela še celo vrsto srečnih in zadovoljnih let. BOG VAJU ŽIVI!!!

Vajin Ljube

Vašo sliko sem predal Lojzetu Colji. Ko jo je Marija videla, me je iz veselja kar poljubila.

Najbrž v zadnjih mesecih v nobeni stvari ni bilo tolikšnih razlik kot v ocenah političnih razmer v naši republici. Morda se še spomnite, da je pred kakšnim dobrim letom in pol ameriški tednik Newsweek označil Slovenijo kot vzhodni "otok svobode", toda od takrat se je o naši deželi z bliskovito naglico zvrstila še cela vrsta drugih kontraverznih ocen, od tistih nam najbolj naklonjenih do onih najbolj odklonilnih. Bili smo namreč vse: kontrarevolucionarji, separatisti, konfederalisti, šovinisti, klerikalci, izkoriščevalci, branitelji ustave, demokrati, reformatorji, patrioti, narodnjaki, romantiki itd.

DAMILO SJIVIK.

Koliko demokracije je v ZKS?

MILAN KUČAN, predsednik predsedstva CK ZKS, na seji CK ZKS: Eden temeljnih kriterijev, ki govori o tem, ali se naša organizacija prenavlja ali ne, je stanje naše notranje-partijske demokracije in pluralizma. Z monopolom ene same misli, ki ne dovoljuje drugačne misli znotraj organizacije, ne bomo nikamor prišli. V CK ZKS smo že od začetka težili k temu, da bi uveljavili pluralizem v ZK. Seveda pa ni dovolj prepričljivo, če o tem sodimo sami. O tem morajo soditi tisti zunaj naših vrst. S tem pa je povezano neko drugo vprašanje: ali je sedaj v ZK pa tudi v tem CK več demokracije in pluralizma, kot ga je bilo kdaj prej? Menim, da bi bila taka razprava jalova. Za nas mora biti pomembno vprašanje: ali je zdaj demokracije dovolj, toliko, da bi zveza komunistov bila last vseh članov, toliko, da imajo v njej vsi pravico imeti prav, toliko, da se imajo vsi pravico motiti. Moje mnenje je, da toliko demokracije imamo. Morali pa bi biti pozorni in vedeti: kdor ocenjuje drugega, ocenjuje tudi sebe in več pove o sebi na ta način, kakor o drugem, ker svoje poglede vnaša v delo drugega.

+++++

DELO.

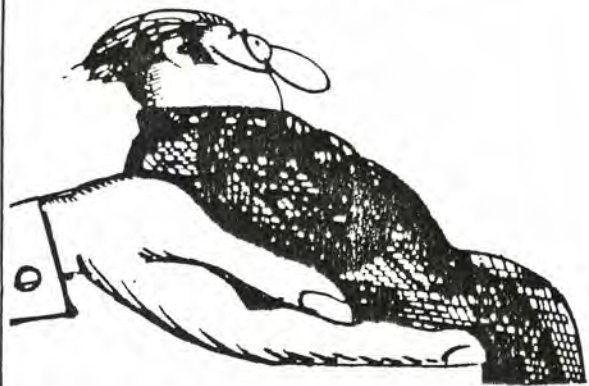
TONE PAVČEK
BREZZVEZNA GAZELA
O ZVEZAH

Ni res, čeprav jih mnogo tveze,
da odveč poznanstva so in zveze,

a res je, kot dejal je Menart,
da le po njih se kam prileze

in ni da v sponu bi k napredku
ostajali brez te naveze.

Brez nje ni avta ne cementa
ne blagostanja sladke peze

ne obrtnika in ne službe
ne zdravilišča ne proteze

in niti žarnic, da študiral
bi leninske in naše teze.

Zato, prijateljček predpisov,
zapri ventile svete jeze

in vedi, ko opit s črninc
bi legel rad pod mlade breze,

da vendar deklici pod krilo
se zleze še lahko brez zveze!

+++++

Naročniki katerim je iztekla naročnina bodo "našli" rdečo kljuko
zraven naslova na kuverti!

+++++

Čitali bomo spet v oktobru